Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate

On Mai 04, 2023

Ceea ce vezi în timp real este ceea ce trăiești când găsești locul sufletului tău în amintire.

La semimaratonul de săptămâna trecută am observat un lucru interesant. Un personal-trainer alerga alături de cursantul lui, un el și o ea, și alergau încet, fără să se dezlipească unul de celălalt, ca și când ar fi făcut parte dintr-un tablou încadrat în tema: "Controlul Impulsurilor". Evident, scopul alergării împreună nu era de a tinde spre ocuparea unui loc pe podium, poziție prevăzută cu un rezistor sufletesc stabil, al dăruirii de sine și hărniciei, ci mai important era ca personal-trainerul să determine "traiectoria unui sistem care tinde spre o stare de echilibru".

Deci, subiectul trebuia scos de sub tensiune, fără nicio deviație extremă, încât să fie stabil în poziția centrală de alergare în linie dreaptă.

Cu un sentiment profund, inalterabil, îi priveam fără ca ochii să-și distragă atenția de la ei. Atmosfera își exercitase presiunea asupra fondului afectiv al indivizilor, de unde nu mai puteau evada decât printr-un "derivat de zero", un status atribuit stabilității în orice direcție, în teren variat, în varii ipostaze și poziționări ale minții în raport cu trupul.

Leadership: Trebuie să vezi de aproape o imagine ca să poți face distincție între "acțiunea imediată" și acțiunea îndepărtată"?

Cum spuneam, cursantul alerga cot la cot cu antrenorul. Ceva din unul făcea parte din celălalt, ca și când ar fi avut loc un amestec de spirite rare într-o imagine de zile mari. Era imortalizarea unui moment de bun augur într-un soi de pictură pură, expresionistă, de mare forță compozițională, pe care artistul o percepe cu alți ochi, mai altfel, cu simțurile unei infuzii de liniște, într-un extraordinar carusel al simbolurilor și înțelesurilor profunde. Şi când alergau, motivați, cu imposibilitatea de a pune o limită stărilor de spirit, când își încordau mușchii doar la jumătate din capacitate, ochii mei puteau zări din când în când o dăruire de sine liniștită, statornică, curată.

Se spune că orice erou își are punctul slab, asta așa este. Încă mă întreb cine era eroul: cursantul, sau antrenorul? Totuși, antrenorul n-a făcut decât ce-aș fi făcut și eu în locul lui, a exersat reperul de comparație, acel *"stand by me, without being intimidating and intimidated by one another"*, reprezentând un pretext pentru exprimarea sentimentului de mulțumire, încercând să transmită o liniște sufletească aparte, superioară obișnuinței. Poate de aceea ochii mei erau liniștiți, fiindcă era o liniște în privirea lor, o pace cum nu mai găsești, care ajungea până la mine.

Desigur, ochii mei știau acest adevăr, și o știau prea bine: o comunicare bună depinde de arta ascultării. Uite cum o singură privire știe să asculte, în funcție de circumstanțe, o stare generalizată. Tace și ascultă, ca un bun sfătuitor, glasul privirii lor, și în glas se conturează parcă uimirea unui artist care a reușit să cucerească necunoscutul, exact ca la vederea unui lucru încântător, dar neașteptat, fără ca el să militeze activ pentru stilul impresionist.

Ce era în alergarea lor, decât un mod de a-și exprima un sentiment de afecțiune puternică, născut din înrudire, admirație față de eroul care nu te lasă la greu, față de artistul care îmblânzește toate expresiile cu o artă stilistică rară?

Leadership: Imaginea la care te raportezi scoate din indiferență nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de erou?

De regulă, pentru un alergător, semimaratonul devine cadrul propice pentru a dialoga cu el însuși, exact ca un pictor care nu se poate înstrăina de opera lui, alegând să vadă și să amplifice frumusețea din el însuși într-un univers fremătător, cromatic foarte bogat și variat. Specific caracterului de alergător este acea izbucnire de emoție scurtă și nebunească, când se desprinde de stilul impus de exterior, scoțând din indiferență nevoia de a evada într-o realitate paralelă în care fiecare tinde să se autoportretizeze în chip de Miltiades.

Tot ce vine din inimă, cu o forță interioară uimitoare, declanșează un fir magic alert, construit cu măiestrie în jurul unei simbolistici vechi de când lumea: cea a spiritualității manifestată pregnant într-o exaltare a eroismului suprem, demn de o adevărată venerație. Înduioșător, captivant, nobil, semimaratonul a fost pricina stăruinței mele de a surprinde o imagine de neuitat, o formă de comunicare nonverbală care conține un mesaj, o reprezentare a unei realități concrete care conține informații despre obiectul ei real, având un statut de pictură independentă.

Leadership: Poți să surprinzi o imagine în care "totul se leagă cu totul", prin prisma unei percepții de ordin spiritual, independentă de lung și scurtmetraj ?

Așa stau lucrurile în artă: pictorul vede ceea ce altul simte numai, sau întrevede, dar nu vede. Mai ales, aici, se nimerește foarte bine un fragment din cartea "Egiptologul" de Arthur Philips, când personajul principal își mărturisește apartenența la o trăire dincolo de timp:

"Eu trăiesc milioane de ani în timp ce tu trăiești doar seara asta, mi-a spus o dată cineva în timp ce se îndepărta plutind. Milioane de ani? Nu vrei să fii interesat și să mi te alături pentru milioane de ani? Poți oare să-ți închipui faptul că noi doi, bărbat și femeie, intrăm în eternitate împreună, două corpuri contopite pentru milioane de ani?"

De fiecare dată când voi fi prezent la un semimaraton, confruntând imaginile care se perindă în fața ochilor mei, voi încerca să captez vastitatea unui moment smuls din eternitate, prin intensitatea expresivă a unui element restrâns, capabil să exprime sensuri cuprinzătoare. Fiindcă de fiecare dată ochii mei sensibili, înclinați să vadă înspre superior și exterior, dar mai ales în intimitatea unei exaltări colective, trupești și sufletești, vor fi dispuși să creadă într-o percepție de ordin spiritual, independentă de lung și scurtmetraj, numită: "abandon în expresia unui spirit puternic și încrezător".

Vederea pe care leadershipul o pune la dispoziție trebuie să fie un mijloc expresiv aparte, capabil să redea un sentiment de consubstanțialitate cu universul, justificând corespondența cu elanul spiritual prin intermediul artei.

Ochii artistului dau clipei ceva din eternitate de fiecare dată când are loc un eveniment de suflet. E limpede că imaginea pe care ochii mei au imortalizat-o atunci, în mijlocul concursului, rămâne o enigmă, fiindcă, nu-i așa, totul se leagă cu totul. Mi-ar fi plăcut să petrec o eternitate privind-o.

Sau, cum bine spunea cineva, voi încerca de fiecare dată să adun clipe ferice într-o cupă a amintirii, și pe căile celeste să alerg cu al meu dor...

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-artistului-dau-clipei-ceva-din-eternitate.html